

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 98.

Vydána dne 10. listopadu 1921.

Obsah: 401. Úmluva bernská o ochraně děl literárních a uměleckých, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908.

401.

Překlad.

Convention

de Berne pour la protection des oeuvres littéraires et artistiques, révisée à Berlin le 13 Novembre 1908.

SA MAJESTÉ L'EMPEREUR D'ALLEMAGNE, ROI DE PRUSSE, AU NOM DE L'EMPIRE ALLEMAND; SA MAJESTÉ LE ROI DES BELGES; SA MAJESTÉ LE ROI DE DANEMARK; SA MAJESTÉ LE ROI D'ESPAGNE; LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE; SA MAJESTÉ LE ROI DU ROYAUME-UNI DE LA GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE, EMPEREUR DES INDES; SA MAJESTÉ LE ROI D'ITALIE; SA MAJESTÉ L'EMPEREUR DU JAPON; LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE LIBÉRIA; SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG, DUC DE NASSAU; SON ALTESSE SÉRÉNISSIME LE PRINCE DE MONACO; SA MAJESTÉ LE ROI DE NORVÈGE; SA MAJESTÉ LE ROI DE SUÈDE; LE CONSEIL FÉDÉRAL DE LA CONFÉDÉRATION SUISSE; SON ALTESSE LE BEY DE TUNIS,

Également animés du désir de protéger d'une manière aussi efficace et aussi uniforme que possible les droits des auteurs sur leurs oeuvres littéraires et artistiques,

Úmluva

bernská o ochraně děl literárních a uměleckých, revidovaná v Berlíně dne 13. listopadu 1908.

JEHO VELIČENSTVO CÍSAŘ NĚMECKÝ, KRÁL PRUSKÝ, ZA CÍSAŘSTVÍ NĚMECKÉ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL BELGŮ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL DÁNSKÝ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL ŠPANĚLSKÝ; PRESIDENT FRANCOUZSKÉ REPUBLIKY; JEHO VELIČENSTVO KRÁL SPOJENÝCH KRÁLOVSTVÍ VELKÉ BRITANIE A IRSKA, CÍSAŘ INDICKÝ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL ITALSKÝ; JEHO VELIČENSTVO CÍSAŘ JAPONSKÝ; PRESIDENT REPUBLIKY LIBERIE; JEHO KRÁLOVSKÁ VÝSOST VELKOVÉVODA LUCEMBURSKÝ, VÉVODA NASSAVSKÝ; JEHO NEJJASNĚJŠÍ VÝSOST PRINC MONACKÝ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL NORSKÝ; JEHO VELIČENSTVO KRÁL ŠVÉDSKÝ; SPOLKOVÁ RADA ŠVÝCARSKÉHO SPŘÍSEŽENSTVA; JEHO VÝSOST BEJ TUNISKÝ,

Stejně prodchnuti přáním chrániti způsobem co možná účinným, jakož i jednotným práva autorů na jejich literární a umělecká díla,

Ont résolu de conclure une Convention à l'effet de reviser la Convention de Berne du 9 septembre 1886, l'Article additionnel et le Protocole de clôture joints à la même Convention, ainsi que l'Acte additionnel et la Déclaration interprétative de Paris, du 4 mai 1896.

Ils ont, en conséquence, nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

SA MAJESTÉ L'EMPEREUR D'ALLEMAGNE, ROI DE PRUSSE:

S. Exc. M. le Dr. von STUDT, Ministre d'État Royal Prussien;

S. Exc. M. le Dr. von KOERNER, Conseiller intime actuel, Directeur au Département des Affaires étrangères;

M. le Dr. DUNGS, Conseiller intime supérieur de Régence, Conseiller rapporteur au Département de la Justice,

M. le Dr. GOEBEL von HARRANT, Conseiller intime de Légation, Conseiller rapporteur au Département des Affaires Etrangères;

M. ROBOLSKI, Conseiller intime supérieur de Régence, Conseiller rapporteur au Département de l'Intérieur;

M. le Dr. KOHLER, Conseiller intime de Justice, Professeur à la Faculté de Droit de l'Université de Berlin;

M. le Dr. OSTERRIETH, Professeur, Secrétaire général de l'Association pour la protection de la propriété industrielle.

SA MAJESTÉ LE ROI DES BELGES:

M. le Comte Della Faille de LEVERGHEM, Conseiller de Légation à Berlin;

M. J. de BORCHGRAVE, Avocat près la Cour d'Appel de Bruxelles, ancien Membre de la Chambre des Représentants;

M. P. WAUWERMANS, Avocat près la Cour d'Appel de Bruxelles, Membre de la Chambre des Représentants.

SA MAJESTÉ LE ROI DE DANEMARK:

M. J. H. de HEGERMANN-LINDENCRONE, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire de Sa Majesté le Roi de Danemark à Berlin.

rozhodli se uzavřít tuto úmluvu za tím účelem, aby byla přezkoumána bernská úmluva ze dne 9. září 1886, dodatkový článek a závěrečný protokol, připojené k téže úmluvě, jakož i dodatková listina a vysvětlující deklarace pařížská ze dne 4. května 1896.

K tomu cíli byli jmenováni za plnomocníky:

JEHO VELIČENSTVEM CÍSAŘEM NĚMECKÝM, KRÁLEM PRUSKÝM:

Jeho Excellence pan Dr. von STUDT, královský pruský státní ministr;

Jeho Excellence pan Dr. von KOERNER, skutečný tajný rada, ředitel v zahraničním úřadě;

pan Dr. DUNGS, vrchní tajný vládní rada, přednášející rada ministerstva spravedlnosti;

pan Dr. GOEBEL von HARRANT, tajný legační rada, přednášející rada zahraničního úřadu;

pan ROBOLSKI, vrchní tajný vládní rada, přednášející rada ministerstva vnitra;

pan Dr. KOHLER, justiční tajný rada, profesor právnické fakulty university berlínské;

pan Dr. OSTERRIETH, profesor, generální tajemník Sdružení na ochranu vlastnictví průmyslového.

JEHO VELIČENSTVEM KRÁLEM BELGŮ:

hrabě Della Faille de LEVERGHEM, legační rada v Berlíně;

pan J. de BORCHGRAVE, advokát apelačního soudu v Bruselu, bývalý člen poslanecké sněmovny;

pan P. WAUWERMANS, advokát apelačního soudu v Bruselu, člen poslanecké sněmovny.

JEHO VELIČENSTVEM KRÁLEM DÁNSKÝM:

pan J. H. de HEGERMANN-LINDENCRONE, mimořádný vyslanec, zplnomocněný ministr Jeho Veličenstva krále Dánského v Berlíně.

SA MAJESTÉ LE ROI D'ESPAGNE:

S. Exc. M. Luis Polo de BERNABÉ, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire de Sa Majesté le Roi d'Espagne à Berlin;

M. Eugenio FERRAZ Y ALCALA GALIANO, Conseiller d'Ambassade à Berlin.

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE:

S. Exc. M. Jules CAMBON, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire de la République Française à Berlin;

M. Ernest LAVISSE, Membre de l'Académie française, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris, Directeur de l'école normale supérieure;

M. Paul HERVIEU, Membre de l'Académie française, Président de la Société des Auteurs et Compositeurs dramatiques;

M. Louis RENAULT, Membre de l'Institut, Ministre plénipotentiaire honoraire, Professeur à la Faculté de Droits de Paris;

M. Fernand GAVARRY, Ministre plénipotentiaire de 1re classe, Directeur des Affaires administratives et techniques au Ministère des Affaires étrangères;

M. BRETON, Directeur de l'Office national de la Propriété industrielle;

M. Georges LECOMTE, Président de la Société des Gens de Lettres.

SA MAJESTÉ LE ROI DU ROYAUME-UNI DE LA GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE, EMPEREUR DES INDES:

Sir Henry BERGNE, ancien Chef du Département commercial au Foreign Office;

M. George Ranken ASKWITH, Conseil du Roi, Assistant Secretary au Board of Trade;

M. le Comte de SALIS, Conseiller d'Ambassade à Berlin.

SA MAJESTÉ LE ROI D'ITALIE:

S. Exc. M. le Commandeur Alberto PANSA, Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire de Sa Majesté le Roi d'Italie à Berlin;

M. le Commandeur Luigi ROUX, Avocat, Sénateur;

JEHO VELIČENSTVEM KRALEM ŠPAŇĚLSKÝM:

Jeho Excellence pan Luis Polo de BERNABÉ, mimořádný a zplnomocněný velvyslanec Jeho Veličenstva krále španělského v Berlíně;

pan Eugenio FERRAZ Y ALCALA GALIANO, velvyslanecký rada v Berlíně.

PRESIDENTEM REPUBLIKY FRANCOUZSKÉ:

Jeho Excellence pan Jules CAMBON, mimořádný a zplnomocněný velvyslanec Republiky Francouzské v Berlíně;

pan Ernest LAVISSE, člen Akademie francouzské, profesor filosofické fakulty v Paříži, ředitel na école normale supérieure;

pan Paul HERVIEU, člen Akademie francouzské, předseda Společnosti dramatických autorů a skladatelů;

pan Louis RENAULT, člen Institutu, čestný zplnomocněný ministr, profesor právnické fakulty v Paříži;

pan Fernand GAVARRY, zplnomocněný ministr I. třídy, ředitel správních a technických záležitostí ministerstva zahraničních věcí;

pan BRETON, ředitel státního úřadu pro vlastnictví průmyslové;

pan Georges LECOMTE, předseda Společnosti literátů.

JEHO VELIČENSTVEM KRALEM SPOJENÝCH KRALOVSTVÍ VELKÉ BRITANIE A IRSKA, CÍSAŘEM INDICKÝM:

Sir Henry BERGNE, bývalý šéf obchodního oddělení při Foreign Office;

pan George Ranken ASKWITH, královský rada, Assistant Secretary při Board of Trade;

hrabě de SALIS, velvyslanecký rada v Berlíně.

JEHO VELIČENSTVEM KRALEM ITALSKÝM:

Jeho Excellence komtur Alberto PANSA, mimořádný a zplnomocněný velvyslanec Jeho Veličenstva krále Italského v Berlíně;

komtur Luigi ROUX, advokát, senátor;

M. le Commandeur Samuele OTTOLENGHI, Directeur de la Division pour la Propriété intellectuelle;

M. le Chevalier Emilio VENEZIAN, Ingénieur, Inspecteur de l'Enseignement industriel;

M. Augusto FERRARI, Avocat, Vice-Président de la Société italienne des Auteurs.

SA MAJESTÉ L'EMPEREUR DU JAPON:

M. le Dr. Mizuno RENTARO, Conseiller rapporteur au Ministère de l'Intérieur;

H. HORIGUCHI KUMAICHI, deuxième Secrétaire de Légation à Stockholm.

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE LIBÉRIA:

La Délégation de l'Empire allemand et au nom de celle-ci S. Exc. M. le Dr. von KOERNER, Conseiller intime actuel, Directeur au Département des Affaires étrangères.

SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG, DUC DE NASSAU:

M. le Dr. Comte Hippolyte de VILLERS, Chargé d'Affaires de Luxembourg à Berlin.

SON ALTESSE SÉRÉNISSIME LE PRINCE DE MONACO:

M. le Baron de ROLLAND, Président du Tribunal supérieur.

SA MAJESTÉ LE ROI DE NORVÈGE:

M. Klaus HOEL, Chef de Division au Département des Cultes et de l'Instruction publique.

SA MAJESTÉ LE ROI DE SUÈDE:

M. le Comte TAUBE, Envoyé extraordinaire et Ministre plénipotentiaire de Sa Majesté le Roi de Suède à Berlin;

M. le baron PEDER-MAGNUS de UGGLAS, Référénaire à la Cour suprême.

LE CONSEIL FÉDÉRAL DE LA CONFÉDÉRATION SUISSE:

M. le Dr. Alfred de CLAPARÈDE, Envoyé extraordinaire et Ministre de la Confédération Suisse à Berlin;

komtur Samuele OTTOLENGHI, ředitel oddělení pro intelektuelní vlastnictví;

rytíř Emilio VENEZIAN, inženýr, inspektor průmyslového vyučování;

pan Augusto FERRARI, advokát, místopředseda italské Společnosti autorů.

JEHO VELIČENSTVEM CÍSAŘEM JAPONSKÝM:

pan Dr. Mizuno RENTARO, přednášející rada ministerstva vnitra;

pan HORIGUCHI KUMAICHI, druhý tajemník vyslanectví ve Stockholmu.

PRESIDENTEM REPUBLIKY LIBERIE:

Delegace císařství Německého a jménem této Jeho Excellence pan Dr. von KOERNER, skutečný tajný rada, ředitel v zahraničním úřadě;

JEHO KRÁLOVSKOU VÝSOSTÍ VELKOVÉVODOU LUCEMBURSKÝM, VÉVODOU NASSAVSKÝM:

hrabě Dr. Hippolite de VILLERS, chargé d'Affaires lucemburský v Berlíně.

JEHO NEJJASNĚJŠÍ VÝSOSTÍ KNÍŽETEM MONACKÝM:

baron de ROLLAND, president nejvyššího soudu.

JEHO VELIČENSTVEM KRÁLEM NORSKÝM:

pan Klaus HOEL, odborový přednosta ministerstva kultu a veřejného vyučování.

JEHO VELIČENSTVEM KRÁLEM ŠVÉDSKÝM:

hrabě TAUBE, mimořádný vyslanec a zplnomocněný ministr Jeho Veličenstva krále Švédského v Berlíně;

baron PEDER-MAGNUS de UGGLAS, referendár nejvyššího soudního dvoru.

SPOLKOVOU RADOU SPŘÍSEŽENSTVA ŠVÝCARSKÉHO:

pan Dr. Alfred de CLAPARÈDE, mimořádný vyslanec a ministr Spříseženstva švýcarského v Berlíně;

M. W. KRAFT, adjoint de l'Office fédéral pour la Propriété intellectuelle.

SON ALTESSE LE BEY DE TUNIS:

M. Jean GOUT, Consul général au Département des Affaires étrangères à Paris.

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoir respectifs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des articles suivants:

Article premier.

Les pays contractants sont constitués à l'état d'Union pour la protection des droits des auteurs sur leurs oeuvres littéraires et artistiques.

Article 2.

L'expression „oeuvres littéraires et artistiques“ comprend toute production du domaine littéraire, scientifique ou artistique, quel qu'en soit le mode ou la forme de reproduction, telle que: les livres, brochures, et autres écrits; les oeuvres dramatiques ou dramatico-musicales, les oeuvres chorégraphiques et les pantomimes, dont la mise en scène est fixée par écrit ou autrement; les compositions musicales avec ou sans paroles; les oeuvres de dessin, de peinture, d'architecture, de sculpture, de gravure et de lithographie; les illustrations, les cartes géographiques; les plans, croquis et ouvrages plastiques, relatifs à la géographie, à la topographie, à l'architecture ou aux sciences.

Sont protégés comme des ouvrages originaux, sans préjudice des droits de l'auteur de l'oeuvre originale, les traductions, adaptations, arrangements de musique et autres reproductions transformées d'une oeuvre littéraire ou artistique, ainsi que les recueils de différentes oeuvres.

Les Pays contractants sont tenus d'assurer la protection des oeuvres mentionnées ci-dessus.

Les oeuvres d'art appliqué à l'industrie sont protégées autant que permet de le faire la législation intérieure de chaque pays.

Article 3.

La présente Convention s'applique aux oeuvres photographiques et aux oeuvres obtenues par un procédé analogue à la photographie. Les Pays contractants sont tenus d'en assurer la protection.

pan W. KRAFT, přidělenec spolkového Úřadu pro intelektuelní vlastnictví.

JEHO VÝSOSTÍ BEJEM TUNISKÝM:

pan Jean GOUT, generální konsul v ministerstvu zahraničních věcí v Paříži.

Kterí vyměňivše si své plné moci, jež shledány v dobré a náležité formě, shodli se na následujících člancích:

Článek 1.

Smluvní státy tvoří Jednotu na ochranu autorských práv k literárním a uměleckým dílům.

Článek 2.

Výraz „literární a umělecká díla“ zahrnuje všechny tvorby oboru literárního, vědeckého nebo uměleckého, neohledě k tomu, jakým způsobem anebo v jaké formě byly reprodukovány, jako: knihy, brožury a jiná slovesná díla; dramatická nebo dramaticko-hudební díla, choreografická a pantomimická díla, pokud jest děj pro jeviště písemně nebo jiným způsobem upraven; díla hudební s textem nebo bez něho; díla kreslířská, malířská, stavitelská, sochařská; rytecká a kamenotiskařská; ilustrace, zeměpisné mapy; zeměpisné, místopisné, architektonické nebo vědecké plány, náčrty a plastická zobrazení.

Stejnou ochranu jako původní díla mají, bez újmy autorského práva k původnímu dílu, překlady, úpravy (adaptace), hudební úpravy (arrangements) a jiné změněné reprodukce díla literárního nebo uměleckého, jakož i sbírky různých děl.

Smluvní státy jsou povinny zajistiti ochranu děl výše zmíněných.

Dílům průmyslově použitého umění poskytne se ochrana, pokud to připouští vnitřní zákonodárství toho kterého státu.

Článek 3.

Tato úmluva platí o fotografických dílech a o dílech zhotovených pochodem obdobným při fotografování. Smluvní státy jsou povinny zajistiti jich ochranu.

Article 4.

Les auteurs ressortissant à l'un des pays de l'Union jouissent, dans les pays autres que le pays d'origine de l'oeuvre, pour leurs oeuvres, soit non publiées, soit publiées pour la première fois dans un pays de l'Union, des droits que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux, ainsi que des droits spécialement accordés par la présente Convention.

La jouissance et l'exercice de ces droits ne sont subordonnés à aucune formalité; cette jouissance et cet exercice sont indépendants de l'existence de la protection dans le pays d'origine de l'oeuvre. Par suite, en dehors des stipulations de la présente Convention, l'étendue de la protection ainsi que les moyens de recours garantis à l'auteur pour sauvegarder ses droits se règlent exclusivement d'après la législation du pays où la protection est réclamée.

Est considéré comme pays d'origine de l'oeuvre: pour les oeuvres non publiées, celui auquel appartient l'auteur; pour les oeuvres publiées, celui de la première publication, et pour les oeuvres publiées simultanément dans plusieurs pays de l'Union, celui d'entre eux dont la législation accorde la durée de protection la plus courte. Pour les oeuvres publiées simultanément dans un pays étranger à l'Union et dans un pays de l'Union, c'est ce dernier pays qui est exclusivement considéré comme pays d'origine.

Par oeuvres publiées, il faut, dans le sens de la présente Convention, entendre les oeuvres éditées. La représentation d'une oeuvre dramatique ou dramatico-musicale, l'exécution d'une oeuvre musicale, l'exposition d'une oeuvre d'art et la construction d'une oeuvre d'architecture ne constituent pas une publication.

Article 5.

Les ressortissants de l'un des pays de l'Union, qui publient pour la première fois leurs oeuvres dans un autre pays de l'Union, ont, dans ce dernier pays, les mêmes droits que les auteurs nationaux.

Article 6.

Les auteurs ne ressortissant pas à l'un des pays de l'Union, qui publient pour la première fois leurs oeuvres dans l'un de ces pays, jouissent, dans ce pays, des mêmes

Článek 4.

Autoři příslušní do některého ze států Jednoty mají jak pro neuveřejněná, tak i pro díla v některém státě Jednoty poprvé uveřejněná ve všech smluvních státech kromě státu, kde dílo vzniklo, též práva, která příslušné zákony již poskytují nebo poskytnou autorům domácím, jakož i práva v této úmluvě zvláště stanovená.

Požívání a vykonávání těchto práv nejsou vázána žádnou formalitou; toto požívání a toto vykonávání práv jsou neodvislá od stávající ochrany v zemi, kde dílo vzniklo. Proto vedle ustanovení této úmluvy řídí se rozsah ochrany, jakož i právní pomůcky příslušející autoru k hájení jeho práv výhradně zákony státu, ve kterém se za ochranu žádá.

Za stát původu díla se považuje: pro díla neuveřejněná domovský stát autorův; pro díla uveřejněná stát, ve kterém byla ponejprv uveřejněna, a pro díla uveřejněná současně v několika státech Jednoty onen stát, jehož zákonodárství poskytuje nejkratší ochrannou dobu. Pokud jde o díla uveřejněná současně ve státě k Jednotě nepřistoupivším a ve státě Jednoty, považuje se tento poslední výhradně za stát původu.

Uveřejněnými díly jest ve smyslu této úmluvy rozuměti díla vydaná. Uvedení na scénu díla dramatického nebo dramaticko-hudebního, provedení díla hudebního, vystavení díla uměleckého a zbudování díla stavitelského nepokládá se za uveřejnění.

Článek 5.

Příslušníci některého ze států Jednoty, kteří svá díla po prvé uveřejňují v některém jiném státě Jednoty, požívají v tomto státě týchž práv jako autoři domácí.

Článek 6.

Autoři, kteří nejsou příslušníky některého ze států Jednoty a kteří svá díla po prvé v některém z těchto států uveřejní, mají v tomto státě též práva jako domácí autoři a v ostat-

droits que les auteurs nationaux, et dans les autres pays de l'Union, des droits accordés par la présente Convention.

Article 7.

La durée de la protection accordée par la présente Convention comprend la vie de l'auteur et cinquante ans après sa mort.

Toutefois, dans le cas où cette durée ne serait pas uniformément adoptée par tous les pays de l'Union, la durée sera réglée par la loi du pays où la protection sera réclamée et elle ne pourra excéder la durée fixée dans le pays d'origine de l'oeuvre. Les Pays contractants ne seront, en conséquence, tenus d'appliquer la disposition de l'alinéa précédent que dans la mesure où elle se concilie avec leur droit interne.

Pour les oeuvres photographiques et les oeuvres obtenues par un procédé analogue à la photographie, pour les oeuvres posthumes, pour les oeuvres anonymes ou pseudonymes, la durée de la protection est réglée par la loi du pays où la protection est réclamée, sans que cette durée puisse excéder la durée fixée dans le pays d'origine de l'oeuvre.

Article 8.

Les auteurs d'oeuvres non publiées, ressortissant à l'un des pays de l'Union, et les auteurs d'oeuvres publiées pour la première fois dans un de ces pays jouissent, dans les autres pays de l'Union, pendant toute la durée du droit sur l'oeuvre originale, du droit exclusive de faire ou d'autoriser la traduction de leurs oeuvres.

Article 9.

Les romans-feuilletons, les nouvelles et toutes les autres oeuvres, soit littéraires, soit scientifiques, soit artistiques, quel qu'en soit l'objet, publiés dans les journaux ou recueils périodiques d'un des pays de l'Union, ne peuvent être reproduits dans les autres pays sans le consentement des auteurs.

A l'exclusion des romans-feuilletons et des nouvelles, tout article de journal peut être reproduit par un autre journal, si la reproduction n'en est pas expressément interdite. Toutefois, la source doit être indiquée; la sanction de cette obligation est déterminée par la législation du pays où la protection est réclamée.

ních státech Jednoty práva, která poskytuje tato úmluva.

Článek 7.

Touto úmluvou poskytnutá ochrana trvá po život autorův a padesát let po jeho smrti.

V případě, že by však tato doba nebyla jednotně přijata všemi státy Jednoty, bude upravena zákony toho státu, ve kterém se za ochranu žádá; nemůže však býti delší než doba stanovená ve státu, kde dílo vzniklo. Smluvní státy jsou proto jen tou měrou povinny použití ustanovení předchozího odstavce, jakou se to dá srovnati s jejich vnitřním zákonodárstvím.

Pokud jde o díla fotografická a díla zhotovená pochodem obdobným fotografování, o díla posmrtná, o anonymní nebo pseudonymní, řídí se doba ochranná zákonem toho státu, kde se žádá za ochranu, aniž může tato doba býti delší než doba stanovená ve státu, kde dílo povstalo.

Článek 8.

Autoři děl neuveřejněných, příslušní do některého ze států Jednoty, a autoři děl po prvé uveřejněných v některém z těchto států požívají v ostatních zemích Jednoty po celou dobu trvání práva k původnímu dílu výhradního práva svá díla překládati nebo překlad povolit.

Článek 9.

Feuilletonové romány, novely a všechna jiná díla z oboru literatury, vědy neb umění, nechť jest jich předmět jakýkoli, uveřejněná v novinách nebo v periodických časopisech některého státu Jednoty, nesmějí bez autorova zmocnění býti v ostatních státech otištěna.

Kromě feuilletonových románů a novel může každý novinový článek býti otištěn jinými novinami, nebylo-li jeho otištění výslovně zakázáno. Pramen však musí býti udán; sankce na porušení tohoto závazku stanoví zákonodárství státu, ve kterém se žádá za ochranu.

La protection de la présente Convention ne s'applique pas aux nouvelles du jour ou aux faits divers qui ont le caractère de simples informations de presse.

Article 10.

En ce qui concerne la faculté de faire licitement des emprunts à des oeuvres littéraires ou artistiques pour des publications destinées à l'enseignement ou ayant un caractère scientifique, ou pour des chrestomathies, est réservé l'effet de la législation des pays de l'Union et des arrangements particuliers existants ou à conclure entre eux.

Article 11.

Les stipulations de la présente Convention s'appliquent à la représentation publique des oeuvres dramatiques ou dramatico-musicales, et à l'exécution publique des oeuvres musicales, que ces oeuvres soient publiées ou non.

Les auteurs d'oeuvres dramatiques ou dramatico-musicales sont, pendant la durée de leur droit sur l'oeuvre originale, protégés contre la représentation publique non autorisée de la traduction de leurs ouvrages.

Pour jouir de la protection du présent article, les auteurs, en publiant leurs oeuvres, ne sont pas tenus d'en interdire la représentation ou l'exécution publique.

Article 12.

Sont spécialement comprises parmi les reproductions illicites auxquelles s'applique la présente Convention, les appropriations indirectes non autorisées d'un ouvrage littéraire ou artistique, telles que adaptations arrangements de musique, transformations d'un roman, d'une nouvelle ou d'une poésie en pièce de théâtre et réciproquement, etc., lorsqu'elles ne sont que la reproduction de cet ouvrage, dans la même forme ou sous une autre forme, avec des changements, additions ou retranchements, non essentiels, et sans présenter le caractère d'une nouvelle oeuvre originale.

Article 13.

Les auteurs d'oeuvres musicales ont le droit exclusif d'autoriser: 1. l'adaptation de ces oeuvres à des instruments servant à les reproduire mécaniquement; 2. l'exécution publique des mêmes oeuvres au moyen de ces instruments.

Ochrana této úmluvy neplatí pro denní zprávy nebo pro různé zprávy rázu běžných tiskových zpráv.

Článek 10.

Pokud se týče oprávnění pojmouti výňatky z literárních a uměleckých děl do vydání, jež jsou určena pro vyučování nebo jsou vědeckého rázu, nebo do chrestomatií, bude rozhodujícím zákonodárství státu Jednoty a zvláštní úpravy mezi nimi již učiněné nebo jež budoucně učiněny budou.

Článek 11.

Ustanovení této úmluvy platí o veřejném provozování dramatických nebo dramaticko-hudebních děl a o veřejném provozování hudebních děl, ať tato díla byla uveřejněna nebo nikoli.

Autoři dramatických nebo dramaticko-hudebních děl jsou chráněni po dobu svého práva k původnímu dílu oproti veřejnému, jimi nepovolenému provozování překladu svých děl.

Autoři požívají ochrany tohoto článku, aniž jsou povinni, uveřejňující své díla, zakazovat jejich veřejné provozování.

Článek 12.

K nedovoleným reprodukcím, o nichž platí tato úmluva, náleží zejména neoprávněná, nepřímá присвоjení si literárního neb uměleckého díla, jako přizpůsobení hudební úpravy, přepracování románu, novely nebo básně v divadelní kus i naopak, a pod., pokud jsou toliko reprodukcí tohoto díla v téže nebo jiné formě, s nepodstatnými změnami, dodatky nebo vypustkami, aniž by jevíly ráz nového původního díla.

Článek 13.

Autorům hudebních děl přísluší výhradní právo dovoliti: 1. přizpůsobení těchto děl na nástroje sloužící k jejich mechanické reprodukci; 2. veřejné provozování těchto děl zmíněnými nástroji.

Des réserves et conditions relatives à l'application de cet article pourront être déterminées par la législation intérieure de chaque pays, en ce qui le concerne; mais toutes réserves et conditions de cette nature n'auront qu'un effet strictement limité au pays qui les aurait établies.

La disposition de l'alinéa 1er n'a pas d'effet rétroactif et, par suite, n'est pas applicable, dans un pays de l'Union, aux oeuvres qui, dans ce pays, auront été adaptées licitement aux instruments mécaniques avant la mise en vigueur de la présente Convention.

Les adaptations faites en vertu des alinéas 2 et 3 du présent article et importées, sans autorisation des parties intéressées, dans un pays où elles ne seraient pas licites, pourront y être saisies.

Article 14.

Les auteurs d'oeuvres littéraires, scientifiques ou artistiques ont le droit exclusif d'autoriser la reproduction et la représentation publique de leurs oeuvres par la cinématographie.

Sont protégées comme oeuvres littéraires ou artistiques les productions cinématographiques lorsque, par les dispositifs de la mise en scène ou les combinaisons des incidents représentés, l'auteur aura donné à l'oeuvre un caractère personnel et original.

Sans préjudice des droits de l'auteur de l'oeuvre originale, la reproduction par la cinématographie d'une oeuvre littéraire, scientifique ou artistique est protégée comme une oeuvre originale.

Les dispositions qui précèdent s'appliquent à la reproduction ou production obtenue par tout autre procédé analogue à la cinématographie.

Article 15.

Pour que les auteurs des ouvrages protégés par la présente Convention soient, jusqu'à preuve contraire, considérés comme tels et admis, en conséquence, devant les tribunaux des divers pays de l'Union, à exercer des poursuites contre les contrefacteurs, il suffit que leur nom soit indiqué sur l'ouvrage en la manière usitée.

Pour les oeuvres anonymes ou pseudonymes, l'éditeur dont le nom est indiqué sur l'ouvrage est fondé à sauvegarder les droits appartenant à l'auteur. Il est, sans autres

Výhrady a podmínky o použití tohoto článku mohou býti stanoveny vnitřním zákonodárstvím každého státu, o němž jde; účinnost takových výhrad a podmínek jest však přesně omezena na stát, který je určil.

Ustanovení prvního odstavce nemá zpětné působnosti a nemá proto ve státě Jednoty platnosti pro ona díla, která byla v tomto státě dovozeným způsobem přenesena na mechanické nástroje dříve, než tato úmluva nabyla působnosti.

Přizpůsobení učiněná podle odst. 2. a 3. tohoto článku a dovezená bez svolení zúčastněných stran do státu, ve kterém nebyla povolena, mohou tam býti zabavena.

Článek 14.

Autorům děl literárních, vědeckých neb uměleckých náleží výlučné právo povolití reprodukci a veřejné provozování vlastních děl kinematografií.

Stejnou ochranu jako literární a umělecká díla mají kinematografické výrobky, pokud původce uspořádáním výpravy nebo spojením líčených událostí dal dílu ráz osobitého původního díla.

Bez újmy autorských práv k původnímu dílu chrání se kinematografická reprodukce díla literárního, vědeckého nebo uměleckého jako původní dílo.

Předchozí ustanovení platí o reprodukci nebo výrobě dosažené jakýmkoli jiným pochodem obdobným kinematografií.

Článek 15.

Aby autoři děl chráněných touto úmluvou byli za takové považováni, než se dokáže opak, a jim proto bylo dovoleno soudně stíhání padělatelů v jednotlivých státech Jednoty, stačí, aby jejich jméno bylo obvyklým způsobem vyznačeno na díle.

U anonymních nebo pseudonymních děl jest oprávněn nakladatel, jehož jméno udáno na díle, bdíti nad právy příslušejícími autorovi. Tento považuje se bez dalšího důkazu za práv-

preuves, réputé ayant cause de l'auteur anonyme ou pseudonyme.

Article 16.

Toute oeuvre contrefaite peut être saisie par les autorités compétentes des pays de l'Union où l'oeuvre originale a droit à la protection légale.

Dans ces pays, la saisie peut aussi s'appliquer aux reproductions provenant d'un pays où l'oeuvre n'est pas protégée ou a cessé de l'être.

La saisie a lieu conformément à la législation intérieure de chaque pays.

Article 17.

Les dispositions de la présente Convention ne peuvent porter préjudice, en quoi que ce soit, au droit qui appartient au Gouvernement de chacun des pays de l'Union de permettre, de surveiller, d'interdire, par des mesures de législation ou de police intérieure, la circulation, la représentation, l'exposition de tout ouvrage ou production à l'égard desquels l'autorité compétente aurait à exercer ce droit.

Article 18.

La présente Convention s'applique à toutes les oeuvres qui, au moment de son entrée en vigueur, ne sont pas encore tombées dans le domaine public de leurs pays d'origine par l'expiration de la durée de la protection.

Cependant, si une oeuvre, par l'expiration de la durée de protection qui lui était antérieurement reconnue, est tombée dans le domaine public du pays où la protection est réclamée, cette oeuvre n'y sera pas protégée à nouveau.

L'application de ce principe aura lieu suivant les stipulations contenues dans les conventions spéciales existantes ou à conclure à cet effet entre pays de l'Union. A défaut de semblables stipulations, les pays respectifs régleront, chacun pour ce qui le concerne, les modalités relatives à cette application.

Les dispositions qui précèdent s'appliquent également en cas de nouvelles accessions à l'Union et dans le cas où la durée de la protection serait étendue par application de l'article 7.

Article 19.

Les dispositions de la présente Convention n'empêchent pas de revendiquer l'application de dispositions plus larges qui seraient édictées

niho nástupce anonymního neb pseudonymního autora.

Článek 16.

Každé napodobené dílo může být zabaveno příslušnými úřady oněch států Jednoty, ve kterých původní dílo má právo na zákonnou ochranu.

V těchto státech může se zabavení týkat také reprodukcí, které pocházejí ze státu, ve kterém dílo nemá ochrany nebo jí pozbylo.

Zabavení se provede podle vnitřního zákonodárství toho kterého státu.

Článek 17.

Ustanovení této úmluvy nedotýkají se nikterak práva příslušejícího vládě každého ze států Jednoty, aby zákonodárnými opatřeními a vnitřním opatřením policejním dovovala, střežila, zakazovala rozšiřování, provozování, vystavování jakéhokoli díla nebo výroby, vůči nimž by příslušnému úřadu bylo toto právo vykonávat.

Článek 18.

Tato úmluva platí o všech dílech, která nestala se ještě ve státě, kde povstala, uplynutím ochranné doby obecným majetkem v době, kdy nabyla úmluva účinnosti.

Stalo-li se však dílo uplynutím ochranné doby jemu před tím přiznané ve smluvním státě, ve kterém se žádá za ochranu obecným majetkem, nenabývá tam podle této úmluvy znova ochrany.

Této zásady použije se podle ustanovení zvláštních úmluv, které byly nebo budou k tomu účelu mezi státy Jednoty učiněny. Není-li takových úmluv, upraví ty které státy, každý, pokud se jeho týče, způsob, jakým se jich použije.

Předchozí ustanovení platí obdobně, přistoupí-li některý stát k Jednotě a prodlouží-li se ochranná doba podle článku 7.

Článek 19.

Ustanovení této úmluvy nevylučují, aby žádáno bylo použití dalekosáhlejších ustanovení, která by byla vydána zákonodárstvím

par la législation d'un pays de l'Union en faveur des étrangers en général.

Article 20.

Les Gouvernements des pays de l'Union se réservent le droit de prendre entre eux des arrangements particuliers, en tant que ces arrangements conférerait aux auteurs des droits plus étendus que ceux accordés par l'Union, ou qu'ils renfermeraient d'autres stipulations non contraires à la présente Convention. Les dispositions des arrangements existants qui répondent aux conditions précitées restent applicables.

Article 21.

Est maintenu l'office international institué sous le nom de „Bureau de l'Union internationale pour la protection des oeuvres littéraires et artistiques“.

Ce bureau est placé sous la haute autorité du Gouvernement de la Confédération Suisse, qui en règle l'organisation et en surveille le fonctionnement.

La langue officielle du Bureau est la langue française.

Article 22.

Le Bureau international centralise les renseignements de toute nature relatifs à la protection des droits des auteurs sur leurs oeuvres littéraires et artistiques. Il les coordonne et les publie. Il procède aux études d'utilité commune intéressant l'Union et rédige, à l'aide des documents qui sont mis à sa disposition par les diverses Administrations, une feuille périodique, en langue française, sur les questions concernant l'objet de l'Union. Les Gouvernements des pays de l'Union se réservent d'autoriser, d'un commun accord, le Bureau à publier une édition dans une ou plusieurs autres langues, pour le cas où l'expérience en aurait démontré le besoin.

Le Bureau international doit se tenir en tout temps à la disposition des membres de l'Union pour leur fournir, sur les questions relatives à la protection des oeuvres littéraires et artistiques, les renseignements spéciaux dont ils pourraient avoir besoin.

Le directeur du Bureau international fait sur sa gestion un rapport annuel qui est communiqué à tous les membres de l'Union.

Article 23.

Les dépenses du Bureau de l'Union internationale sont supportées en commun par les

některého státu Jednoty ve prospěch cizinců vůbec.

Článek 20.

Vlády států Jednoty vyhrazují si právo učiniti vzájemné zvláštní úpravy, pokud by tyto úpravy poskytovaly autorům širších práv, než se jim poskytují Jednotou, nebo pokud by obsahovaly jiná ustanovení, která neodporují této úmluvě. Ustanovení dosavadních úprav, která se shodují s uvedenými podmínkami, zůstávají v platnosti.

Článek 21.

Mezinárodní úřad zřízený pod jménem „Úřad mezinárodní Jednoty na ochranu děl literárních a uměleckých“ potrvá dále.

Tento úřad jest pod vysokou ochranou vlády švýcarského spříseženectva, která upravuje jeho organizaci a dohlíží na jeho činnost.

Jednací řeč Úřadu jest francouzština.

Článek 22.

Mezinárodní Úřad sbírá zprávy všeho druhu, které se týkají ochrany autorského práva k jich literárním a uměleckým dílům; srovnává a uveřejňuje je. Koná šetření, jež mají společný prospěch a zájem pro Jednotu a vydává na základě dokladů, které mu dodávají různé správy, periodický časopis ve francouzském jazyku o otázkách týkajících se předmětu Jednoty. Vlády států Jednoty si vyhrazují se všestranným souhlasem zmocniti Úřad, aby uveřejňoval vydání v jednom nebo několika jiných jazycích, bude-li toho podle zkušenosti zapotřebí.

Mezinárodní Úřad buď vždy pohotově pro svazové členy, aby jim podal zvláštní zprávy o otázkách ochrany literárních a uměleckých děl, jichž snad potřebují.

Ředitel mezinárodního Úřadu podává o svém vedení roční zprávu, která se sděluje všem členům Jednoty.

Článek 23.

Náklady na Úřad mezinárodní Jednoty hradí společně státy smluvní. Až do nového

Pays contractants. Jusqu'à nouvelle décision, elles ne pourront pas dépasser la somme de soixante mille francs par année. Cette somme pourra être augmentée au besoin par simple décision d'une des Conférences prévues à l'article 24.

Pour déterminer la part contributive de chacun des pays dans cette somme totale de frais, les pays contractants et ceux qui adhéreront ultérieurement à l'Union sont divisés en six classes contribuant chacune dans la proportion d'un certain nombre d'unités, savoir:

1 ^{re} classe		25 unités
2 ^{me} „		20 „
3 ^{me} „		15 „
4 ^{me} „		10 „
5 ^{me} „		5 „
6 ^{me} „		3 „

Ces coefficients sont multipliés par le nombre des pays de chaque classe, et la somme des produits ainsi obtenus fournit le nombre d'unités par lequel la dépense totale doit être divisée. Le quotient donne le montant de l'unité de dépense.

Chaque pays déclarera, au moment de son accession, dans laquelle des susdites classes il demande à être rangé.

L'Administration suisse prépare le budget du Bureau et en surveille les dépenses, fait les avances nécessaires et établit le compte annuel qui sera communiqué à toutes les autres Administrations.

Article 24.

La présente Convention peut être soumise à des revisions en vue d'y introduire les améliorations de nature à perfectionner le système de l'Union.

Les questions de cette nature, ainsi que celles qui intéressent à d'autres points de vue le développement de l'Union, sont traitées dans des Conférences qui auront lieu successivement dans les pays de l'Union entre les délégués desdites pays. L'Administration du pays où doit siéger une Conférence prépare, avec le concours du Bureau international, les travaux de celle-ci. Le Directeur du Bureau assiste aux séances des Conférences et prend part aux discussions sans voix délibérative.

rozhodnutí nesmějí býti větší než 60.000 franků ročně. Tato částka může, je-li toho třeba, býti zvýšena prostým rozhodnutím některé z konferencí, o nichž jedná článek 24.

Aby určen byl příspěvek každého státu k těmto celkovým nákladům, roztrídí se smluvní státy a státy, jež později k Jednotě přistoupí, na 6 tříd, z nichž každá přispívá poměrně k určitému počtu jednotek, totiž:

1. třída		25 jednotek
2. „		20 „
3. „		15 „
4. „		10 „
5. „		5 „
6. „		3 „

Tyto koeficienty násobí se počtem států každé třídy a suma takto získaných výsledků jest počtem jednotek, kterým se dělí celkové náklady. Kvocient udává obnos jednotky nákladu.

Při svém přistoupení prohlásí každý stát, do které shora řečených tříd si přeje, aby byl zařazen.

Švýcarská vláda vypracuje rozpočet Úřadu, dohlíží na jeho výlohy, dává potřebné zálohy a sestaví roční účet, který se sdělí všem ostatním vládám.

Článek 24.

Tato úmluva může býti předkládána revizím, aby v ní provedeny byly opravy, jež jsou způsobilé zdokonaliti soustavu Jednoty. —

Tohoto druhu otázky, jakož i takové, které v jiných směrech se dotýkají rozvoje Jednoty, budou projednávány v konferencích, které konány budou po řadě v jednotlivých státech Jednoty za účasti delegátů řečených států. Vláda státu, ve kterém má se konference konati, připraví za spoluúčinkování mezinárodního Úřadu práce k této konferenci. Ředitel Úřadu účastní se sezení konferencí a bere účast na jednání bez poradního hlasu.

Aucun changement à la présente Convention n'est valable pour l'Union que moyennant l'assentiment unanime des pays qui la composent.

Article 25.

Les États étrangers à l'Union et qui assurent la protection légale des droits faisant l'objet de la présente Convention, peuvent y accéder sur leur demande.

Cette accession sera notifiée par écrit au Gouvernement de la Confédération Suisse, et par celui-ci à tous les autres.

Elle emportera, de plein droit, adhésion à toutes les clauses et admission à tous les avantages stipulés dans la présente Convention. Toutefois, elle pourra contenir indication des dispositions de la Convention du 9 septembre 1886 ou de l'acte additionnel du 4 mai 1896 qu'ils jugeraient nécessaire de substituer, provisoirement au moins, aux dispositions correspondantes de la présente Convention.

Article 26.

Les Pays contractants ont le droit d'accéder en tout temps à la présente Convention pour leurs colonies ou possessions étrangères.

Il peuvent, à cet effet, soit faire une déclaration générale par laquelle toutes leurs colonies ou possessions sont comprises dans l'accession, soit nommer expressément celles qui y sont comprises, soit se borner à indiquer celles qui en sont exclues.

Cette déclaration sera notifiée par écrit au Gouvernement de la Confédération Suisse, et par celui-ci à tous les autres.

Article 27.

La présente Convention remplacera, dans les rapports entre les États contractants, la Convention de Berne du 9 septembre 1886, y compris l'article additionnel et le Protocole de clôture du même jour, ainsi que l'Acte additionnel et la Déclaration interprétative du 4 mai 1896. Les actes conventionnels précités resteront en vigueur dans les rapports avec les États qui ne ratifieraient pas la présente Convention.

Les États signataires de la présente Convention pourront, lors de l'échange des ratifications, déclarer qu'ils entendent, sur tel ou tel point, rester encore liés par les dispositions des Conventions auxquelles ils ont souscrit antérieurement.

Každá změna této úmluvy vyžaduje, má-li býti pro Jednotu platnou, jednomyslného souhlasu smluvních států.

Článek 25.

Státům, které nenáleží k Jednotě a které zaručí zákonnou ochranu práv, o nichž jedná tato úmluva, bude na jejich žádost dovoleno přistoupiti.

Přístup oznámí se písemně vládě švýcarského spříseženectva a tato oznámí jej všem ostatním.

Přístupem rozumí se ipso facto souhlas se všemi podmínkami a účastenství na všech výhodách stanovených touto úmluvou. Může však obsahovati označení ustanovení úmluvy z 9. září 1886 nebo dodatečné akty ze 4. května 1896, které by tyto státy považovaly za nutné dáti alespoň prozatím na místo odpovídajících ustanovení této úmluvy.

Článek 26.

Smluvní státy mají kdykoli právo přistoupiti k této úmluvě za své kolonie nebo zahraniční državy.

Za tím účelem mohou podati buď všeobecné prohlášení, podle něhož všechny jejich kolonie nebo državy jsou zahrnuty v přístupu, nebo zvláště vyjmenovati ty, které jsou zahrnuty, nebo se na to obmeziti označiti ony, které mají býti vyloučeny.

Toto prohlášení oznámí se písemně vládě švýcarského spříseženectva a touto všem ostatním.

Článek 27.

Tato úmluva nastupuje ve stycích mezi smluvními státy na místo úmluvy bernské z 9. září 1886 včetně dodatkového článku a závěrečného protokolu z téhož dne, jakož i dodatkové akty a vysvětlující deklarace ze 4. května 1896. Tyto naznačené úmluvy zůstanou v platnosti ve stycích s těmi státy, které by tuto úmluvu neschválily.

Státy, podepsavši tuto úmluvu, mohou prohlásiti vyměňující si ratifikační listiny, že si přejí zůstatí vázány v tom neb onom bodu ustanoveními úmluv, které již dříve podepsaly.

Article 28.

La présente Convention sera ratifiée, et les ratifications en seront échangées à Berlin au plus tard le 1er juillet 1910.

Chaque partie contractante remettra, pour l'échange des ratifications, un seul instrument, qui sera déposé, avec ceux des autres pays, aux archives du Gouvernement de la Confédération Suisse. Chaque Partie recevra en retour un exemplaire du procès-verbal d'échange des ratifications, signé par les Plénipotentiaires qui y auront pris part.

Article 29.

La présente Convention sera mise à exécution trois mois après l'échange des ratifications et demeurera en vigueur pendant un temps indéterminé, jusqu'à l'expiration d'une année à partir du jour où la dénonciation en aura été faite.

Cette dénonciation sera adressée au Gouvernement de la Confédération Suisse. Elle ne produira son effet qu'à l'égard du pays qui l'aura faite, la Convention restant exécutoire pour les autres pays de l'Union.

Article 30.

Les États qui introduiront dans leur législations la durée de protection de cinquante ans prévue par l'article 7, alinéa 1er, de la présente Convention, le feront connaître au Gouvernement de la Confédération Suisse par une notification écrite qui sera communiquée aussitôt par ce Gouvernement à tous les autres États de l'Union.

Il en sera de même pour les États qui renonceront aux réserves faites par eux en vertu des articles 25, 26 et 27.

En FOI DE QUOI, les Plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Berlin, le 13 novembre mil neuf cent huit, en un seul exemplaire, qui sera déposé dans les archives du Gouvernement de la Confédération Suisse et dont des copies, certifiées conformes, seront remises par la voie diplomatique aux Pays contractants.

Pour l'Allemagne:

(L. S.) Dr. K. von STUDT

(L. S.) von KOERNER

(L. S.) DUNGS

(L. S.) GOEBEL von HARRANT

Článek 28.

Tato úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny v Berlíně nejpozději 1. července 1910 vyměněny.

Každá smluvní strana odevzdá k výměně ratifikačních listin jedinou listinu, která spolu s listinami ostatních států bude uložena v archivech vlády švýcarské. Každá strana obdrží za to exemplář protokolu o výměně ratifikačních listin, podepsaný zúčastněnými zmocněnci.

Článek 29.

Tato úmluva nabude působnosti tři měsíce po výměně ratifikačních listin a zůstane v platnosti po neobmezený čas a až do uplynutí jednoho roku ode dne výpovědi.

Výpověď řídití jest na vládu švýcarskou. Výpověď bude mít účinek jen pro ten stát, který ji dá, kdežto úmluva zůstane dále v platnosti pro ostatní státy Jednoty.

Článek 30.

Státy, které zavedou do svého zákonodárství ochrannou dobu padesáti let podle článku 7., odstavec 1., této úmluvy, uvědomí o tom vládu švýcarského spříseženectva písemným prohlášením, jež bude ihned od ní sděleno všem ostatním státům Jednoty.

Totéž platí o státech, které se zřeknou výhrad jimi podle článků 25, 26 a 27 učiněných.

Čemuž na svědomí dotyční zmocněnci podepsali tuto úmluvu a připojili své pečeti.

Dáno v Berlíně dne 13. listopadu roku tisícého devítistého osmého v jediném exempláři, který bude uložen v archivech vlády švýcarského spříseženectva a jehož ověřené opisy budou vydány diplomatickou cestou smluvním státům.

Za Německo:

(L. S.) Dr. K. von STUDT

(L. S.) von KOERNER

(L. S.) DUNGS

(L. S.) GOEBEL von HARRANT

(L. S.) ROBOLSKI
(L. S.) Josef KOHLER
(L. S.) OSTERRIETH

Pour la Belgique:

(L. S.) Cte DELLA FAILLE DE LE-
VERGHEM
(L. S.) Jules de BORCHGRAVE
(L. S.) WAUWERMANS

Pour le Danemark:

(L. S.) J. HEGERMANN LINDENCRONE

Pour l'Espagne:

(L. S.) Luis POLO DE BERNABÉ
(L. S.) Eugenio FERRAZ

Pour la France:

(L. S.) Jules CAMBON
(L. S.) E. LAVISSE
(L. S.) Paul HERVIEU
(L. S.) L. RENAULT
(L. S.) GAVARRY
(L. S.) BRETON G.
(L. S.) Georges LECOMTE

Pour la Grande-Bretagne:

(L. S.) H. G. BERGNE
(L. S.) George R. ASKWITH
(L. S.) J. de SALIS

Pour l'Italie:

(L. S.) A. PANSA
(L. S.) L. ROUX
(L. S.) Samuele OTTOLENGHI
(L. S.) Emilio VENEZIAN
(L. S.) Avv. Augusto FERRARI

Pour le Japon:

(L. S.) Mizuno RENTARO
(L. S.) Horiguchi KUMAICHI

Pour la République de Libéria:

(L. S.) von KOERNER

Pour le Luxembourg:

(L. S.) Comte de VILLERS

Pour Monaco:

(L. S.) Bon de ROLLAND

(L. S.) ROBOLSKI
(L. S.) Josef KOHLER
(L. S.) OSTERRIETH

Za Belgii:

(L. S.) Hrabě DELLA FAILLE DE LE-
VERGHEM
(L. S.) Jules de BORCHGRAVE
(L. S.) WAUWERMANS

Za Dánsko:

(L. S.) J. HEGERMANN LINDENCRONE

Za španělsko:

(L. S.) Luis POLO DE BERNABÉ
(L. S.) Eugenio FERRAZ

Za Francii:

(L. S.) Jules CAMBON
(L. S.) E. LAVISSE
(L. S.) Paul HERVIEU
(L. S.) L. RENAULT
(L. S.) GAVARRY
(L. S.) BRETON G.
(L. S.) Georges LECOMTE

Za Velkou Britanii:

(L. S.) H. G. BERGNE
(L. S.) George R. ASKWITH
(L. S.) J. de SALIS

Za Itálii:

(L. S.) A. PANSA
(L. S.) L. ROUX
(L. S.) Samuele OTTOLENGHI
(L. S.) Emilio VENEZIAN
(L. S.) Avv. Augusto FERRARI

Za Japonsko:

(L. S.) Mizuno RENTARO
(L. S.) Horiguchi KUMAICHI

Za Republiku Liberii:

(L. S.) von KOERNER

Za Lucembursko:

(L. S.) Hrabě de VILLERS

Za Monaco:

(L. S.) Baron de ROLLAND

Pour le Norvège:
(L. S.) Klaus HOEL

Pour la Suisse:
(L. S.) Alfred von CLAPARÈDE
(L. S.) W. KRAFT

Pour la Suède:
(L. S.) TAUBE
(L. S.) P. M. af UGGLAS

Pour la Tunisie:
(L. S.) Jean GOUT

Za Norsko:
(L. S.) Klaus HOEL

Za švýcary:
(L. S.) Alfred von CLAPARÈDE
(L. S.) W. KRAFT

Za švédsko:
(L. S.) TAUBE
(L. S.) P. M. af UGGLAS

Za Tunis:
(L. S.) Jean GOUT

Úmluva tato vyhláší se s tím, že přístup k ní uložen byl republice Československé článkem 20. smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsané dne 10. září 1919 v Saint-Germain en Laye, schválené Národním shromážděním republiky Československé dne 7. listopadu 1919 a ratifikované prezidentem republiky dne 10. listopadu 1919; příslušný návrh na přístup schválen byl ministerskou radou ve schůzi dne 1. února 1921; přístup notifikován byl švýcarské Spolkové Radě notou vyslanectví republiky Československé v Bernu ze dne 22. února 1921, potvrzen notou švýcarské Spolkové Rady ze dne 7. března 1921; mezinárodní působnost nastala pro republiku Československou dnem 22. února 1921 se zařazením do čtvrté kategorie států, pokud jde o příspěvky podle čl. 23. předmětné úmluvy.

Dne 1. ledna 1921 vázala úmluva předmětná tyto státy:

Německo (od 5. prosince 1887), Rakousko (1. října 1920), Belgii (5. prosince 1887), Dánsko s ostrovy Feroë (1. července 1903), Španělsko s osadami (5. prosince 1887), Francii s Alžírem a osadami (5. prosince 1887), Velkou Britanií s osadami, državami a některými zeměmi protektorátu (od 5. prosince 1887 a 1. července 1912), Řecko (9. listopadu 1920), Haiti (5. prosince 1887), Itálie (5. prosince 1887), Japonsko (15. července 1899), Liberii (16. října 1908), Lucemburk (20. června 1888), Maroko [protektorát francouzský] (16. června 1917), Monaco (20. května 1889), Norsko (13. dubna 1896), Holandsko (1. listopadu 1912, holandskou Indii, Curacao a Surinam od 1. dubna 1913), Polsko (28. ledna 1920), Portugaly s koloniemi (29. března 1911), Švédsko (1. srpna 1904), švýcary (5. prosince 1887), Tunis (5. prosince 1887).

Dále přistoupily Spojené Státy brasílské (přesné datum nebylo švýcarskou Spolkovou Radou dosud oznámeno).

Dr. Beneš v. r.